

**BELGISCH INSTITUUT VOOR POSTDIENSTEN
EN TELECOMMUNICATIE**

B I P T

**MEDEDELING VAN 21 SEPTEMBER 2015 BETREFFENDE
DE PROBLEMATIEK VAN DE IDENTIFICATIE
VAN DE AANBIEDER VAN POSTDIENSTEN DIE DE ZENDING HEEFT
BEHANDELD**

INHOUDSOPGAVE

1.	INLEIDING	3
2.	HERINNERING VAN HET WETTELIJKE KADER.....	3
2.1	ARTIKEL 148BIS, § 2, 4E STREEPJE, VAN DE WET VAN 21 MAART 1991 BETREFFENDE DE HERVORMING VAN SOMMIGE ECONOMISCHE OVERHEIDSBEDRIJVEN	3
2.2	ARTIKEL 35, 5°, VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 11 JANUARI 2006 TOT TOEPASSING VAN TITEL IV (HERVORMING VAN DE REGIE DER POSTERIJEN) VAN DE WET VAN 21 MAART 1991 BETREFFENDE DE HERVORMING VAN SOMMIGE ECONOMISCHE OVERHEIDSBEDRIJVEN	4
3.	SAMENVATTING VAN DE RESULTATEN VAN DE RAADPLEGING.....	5
3.1	OMBUDSDIENST VOOR DE POSTSECTOR.....	5
3.2	FGTB	5
3.3	BPOST.....	6
3.4	TBC (MOSAIC SPRL).....	7
3.4.1	<i>Verscheidene merken op een zending = moeilijk uitvoerbaar.....</i>	7
3.4.2	<i>Merk van de oorspronkelijke aanbieder.....</i>	7
3.4.3	<i>Zendingen vanuit het buitenland.....</i>	7
3.4.4	<i>Verzoek om advies van het BIPT.....</i>	7
3.4.5	<i>Niet ter bestemming aangekomen zendingen.....</i>	7
3.5	POST NL.....	7
3.5.1	<i>Interpretatie van artikel 148bis § 2, 4e streepje van de Postwet.....</i>	7
3.5.2	<i>Argumenten.....</i>	8
3.5.3	<i>Bijkomende opmerkingen van Post NL.....</i>	8
3.6	FEBETRA, BCA, TLV	8
3.6.1	<i>Wat de markeringsverplichting betreft.....</i>	8
3.6.2	<i>Uitbreiding van de wetgeving op het transport.....</i>	9
3.7	ASENDIA.....	9
3.8	CONCLUSIE VAN DE RAADPLEGING	9
4.	STANDPUNT VAN HET RAADGEVEND COMITÉ VOOR DE POSTDIENSTEN (RCPD).....	10
5.	STANDPUNT VAN HET BIPT	10
6.	DE LEGE FERENDA	11

1. INLEIDING

Deze mededeling volgt op de raadpleging die op 4 juni 2014 gepubliceerd is op de website van het BIPT, hierna "mededeling markering" genoemd, over de problematiek van de identificatie van de aanbieder van postdiensten die de verzending heeft behandeld¹.

KORTE HERINNERING AAN DE PROBLEMATIEK

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven bepaalt dat postzendingen moeten worden voorzien van een herkenningsteken waarmee de dienstenaanbieder die de zending heeft behandeld, kan worden bepaald.

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje, vermeldt echter niet juist wie de aanbieder(s) is (zijn) die wordt (worden) beoogd door de verplichting om een herkenningsteken aan te brengen op zijn (hun) zendingen. Gaat het om de aanbieder die de post als eerste in behandeling neemt of de aanbieder die de zending verdeelt of nog alle aanbieders die een rol spelen bij de behandeling van de post?

Alvorens een standpunt in te nemen over de toepassing van de postale reglementering in verband met de markering van zendingen heeft het BIPT besloten om een internationale benchmark uit te voeren en heeft het het advies van de Europese Commissie gevraagd. De gedetailleerde resultaten van de benchmark² alsook het integrale advies van de Europese Commissie³ zijn gepubliceerd in de mededeling markering van 27 mei 2014. De kwestie is ook voorgelegd aan het Raadgevend Comité voor de postdiensten. Zoals hierboven is vermeld, heeft het BIPT tot slot een raadpleging van de sector georganiseerd. De oplossing die het Raadgevend Comité heeft kunnen bedenken alsook de resultaten van de raadpleging zijn verder te vinden in de punten 3 en 4.

2. HERINNERING VAN HET WETTELIJKE KADER

2.1 Artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven

Artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, hierna de "Postwet" genoemd, legt de aanbieders van postdiensten de verplichting op "om personen belast met de verdeling van de geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking en ervoor te zorgen dat de postzendingen,

¹ <http://www.bipt.be/nl/operators/post/verplichtingen-van-toepassing-op-alle-aanbieders-van-postdiensten/raadpleging-door-de-raad-van-het-bipt-van-27-mei-2014-betreffende-de-ontwerpmededeling-van-het-bipt-met-betrekking-tot-de-problematiek-van-de-identificatie-van-de-aanbieder-van-postdiensten-die-de-verzending-heeft-behandeld>

² Van de 7 landen die hebben deelgenomen aan de benchmark, hebben twee landen (Frankrijk en Servië) ervoor geopteerd dat slechts één aanbieder zijn merkteken op de zending aanbrengt, twee landen (het Verenigd Koninkrijk en Zweden) zijn te vinden voor het aanbrengen van verschillende merktekens en drie landen (Denemarken, Portugal, Spanje) hebben de zaak nog niet beslecht.

³ De Europese Commissie heeft eraan herinnerd dat ze het altijd als van essentieel belang heeft beschouwd dat de afzender en de geadresseerde een klacht kunnen indienen tegen elke dienstenaanbieder die betrokken is in het bezorgingsproces, waarbij dit in sommige gevallen een identificatie van alle betrokken postale aanbieders kan rechtvaardigen.

met uitzondering van de kranten, een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald".

De streefdoelen van artikel 148bis, § 2, 4e streepje, van de Postwet, dat de verplichting tot markering oplegt aan alle aanbieders van postdiensten, worden niet becommentarieerd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 13 december 2010. Gelet op de gelijksoortigheid van de regel is het echter waarschijnlijk dat deze bepaling doelstellingen beoogt die te vergelijken zijn met diegene die de reden vormden voor het opstellen van de tekst van artikel 35, 5°, van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven (zie hieronder, punt 2.2).

2.2 Artikel 35, 5°, van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven

Artikel 35, 5°, van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, zoals gewijzigd⁴ door artikel 12, 3°, van het koninklijk besluit van 19 april 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV (Hervorming van de Regie der Posterijen) van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven (BS van 27 mei 2014), hierna "KB titel IV van 11 januari 2006" genoemd, levert aanwijzingen over het soort van markering die moet worden aangebracht door de houders van een postale vergunning.

Artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006, zegt het volgende:

*"Art. 35. De vergunninghouders zorgen ervoor dat (...)
5° de brievenpostzendingen een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de vergunninghouder die deze zending heeft behandeld kan worden bepaald.*

Dit herkenningsteken omvat ten minste:

- a) de coördinaten van de vergunninghouder;*
- b) het nummer van zijn vergunning."*

Het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het KB titel IV van 11 januari 2006 bepaalt de vier doelstellingen van deze regel:

"De verplichting om de behandelde postzendingen te voorzien van een herkenningsteken aan de hand waarvan de titularis van een vergunning die de zending heeft behandeld, kan worden bepaald, beantwoordt aan vier doelstellingen :

- de bescherming van de klanten : zonder identificatieprocedure kan de klant noch bezwaar aantekenen noch zich keren tegen iemand, meer bepaald wanneer een verdwaalde of verdwenen zending niet ontvangen wordt, of wanneer een onvolledige of beschadigde zending ontvangen wordt;*

⁴ Het gaat enkel om wijzigingen van formele aard in verband met de afschaffing van de voorbehouden diensten. Het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 19 april 2014 geeft geen commentaar bij de formele wijzigingen die het heeft aangebracht in artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006.

- *de naleving van de essentiële eisen : het gaat bijvoorbeeld om de veiligheid van het netwerk voor het transport van gevaarlijke stoffen, het witwassen van geld;*
- *vermijden dat de aangewezen leverancier van de universele dienst in haar brievenbussen verdwaalde postzendingen vindt die behandeld zijn door leveranciers van de niet-voorbehouden universele dienst;*
- *de controle door het BIPT : het gaat ook om een controlemiddel van het regulerende orgaan ten aanzien van de houders van vergunningen.*

Voor de distributie van kranten wordt een uitzondering gemaakt. De consument beschikt, voor wat betreft de distributie van kranten, over reeds voldoende middelen om bezwaar aan te tekenen indien nodig. Evenmin kan het aanbrengen van een merkteken op kranten gerechtvaardigd worden door de overige hierboven opgesomde redenen."

3. SAMENVATTING VAN DE RESULTATEN VAN DE RAADPLEGING

Het BIPT heeft van 4 juni tot 2 juli 2014 een raadpleging van de sector gehouden over de toepassing van de bepalingen van het postale regelgevingskader met betrekking tot de markering (zie punt 1 hierboven).

Het BIPT heeft zeven antwoorden ontvangen (Ombudsdienst voor de postsector, FGTB, bpost, TBC, Post NL, Asendia, gemeenschappelijk antwoord van FEBETRA, BCA en TLV).

3.1 OMBUDSDIENST VOOR DE POSTSECTOR

De Ombudsdienst voor de postsector, hierna "OMPS", heeft zich uitgesproken voor een interpretatie van artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, volgens dewelke alle postale aanbieders die een zending hebben behandeld, daarop een herkenningsteken zouden moeten aanbrengen waardoor ze geïdentificeerd kunnen worden. De OMPS is immers van oordeel dat het aanbrengen van een herkenningsteken door alle betrokken aanbieders voor meer transparantie zou zorgen bij de behandeling van de klachten van de gebruikers.

De OMPS heeft voorgesteld dat het herkenningsteken dat wordt aangebracht door elke postale aanbieder die de zending behandelt, niet alleen de naam van de aanbieder zou bevatten, maar ook zijn vergunningsnummer, de datum en het tijdstip waarop hij de zending heeft behandeld.

Om de extra kosten te beperken die verband houden met het complexer maken van de operationele processen met betrekking tot de distributie, heeft de OMPS voorgesteld dat de postale aanbieders dat herkenningsteken zouden aanbrengen tijdens de automatische sortering van de zendingen.

Tot slot heeft de OMPS de volgende vraag gesteld: heeft het herkenningsteken enkel betrekking op de brievenpostzendingen (zoals vermeld in artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006) of op postzendingen in het algemeen (zoals vermeld in artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de Postwet)?

3.2 FGTB

De FGTB heeft zich uitgesproken voor de markering door de postale aanbieder die de zending bezorgt.

3.3 BPOST

Volgens bpost zou de identificatieverplichting enkel gelden voor de postale aanbieder die de zending heeft bezorgd en niet op alle aanbieders die de zending behandeld hebben.

Bpost heeft zijn analyse gebaseerd op de volgende redenering.

Volgens bpost scheidt de wetgever artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de Postwet in twee delen:

- 1e deel: de verplichting om personen belast met de verdeling van de geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking
- 2e deel: ervoor zorgen dat de postzendingen, met uitzondering van de kranten, een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald.

In het eerste deel zou de wetgever, volgens bpost, de verplichting "om identificeerbaar te maken" preciseren en in het tweede deel zou een algemene doelstelling worden vastgesteld.

Nog steeds volgens bpost zou de wetgever, wanneer hij de verplichting om identificeerbaar te maken verduidelijkt, enkel doelen op de distributie. De wetgever zou van het woord "behandeld" enkel gebruikmaken bij de vaststelling van de algemene doelstelling.

De reikwijdte van de identificatieverplichting zou dus enkel betrekking hebben op de personen die belast zijn met de bezorging van de zendingen.

Overigens kan artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006 de draagwijdte van de wettelijke verplichting niet wijzigen. Artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006 doelt dus alleen op personen die belast zijn met de bezorging.

Bpost heeft verklaard niet onderworpen te zijn aan de verplichting tot markering omdat het geen vergunninghouder is. Het voorschrift van artikel 35, 5°, van het KB titel IV van 11 januari 2006 doelt immers enkel op vergunninghouders.

Bpost vindt dat het feit van aan alle houders van een vergunning die betrokken zijn bij het verwerkingsproces van een zending, de verplichting op te leggen om hun contactgegevens en hun vergunningnummer te vermelden, niet alleen het gevaar zou inhouden dat de geadresseerde misleid wordt maar ook tot extra kosten zou leiden die zouden worden doorberekend aan de afzender.

Daarenboven zou het proces van klachtenbehandeling complexer worden gemaakt. Temeer omdat een herkenningsteken dat wordt aangebracht door elke houder van een vergunning enkel zou vermelden dat de zending door deze dienstenaanbieder is behandeld. Dit zou niet laten zien wie wat precies heeft gedaan in de keten van de behandeling van de zending.

Het aanbrenge van een herkenningsteken door verschillende vergunninghouders zou praktische problemen doen rijzen. Hoe zou men bijvoorbeeld verscheidene herkenningstekens moeten aanbrenge op een briefkaart?

De kwaliteit van de dienst terugzending van brievenpost vanuit het buitenland zal in het gedrang komen. Op die zendingen staat momenteel de vermelding van de buitenlandse dienstenaanbieder. De toevoeging van een of meer herkenningstekens aan het reeds bestaande terugzendadres zou aanzienlijke meerkosten veroorzaken, alsook een zekere ambiguïteit of toch een gebrek aan duidelijkheid.

Wat betreft de brievenpostzendingen die in zijn postale netwerk worden ingebracht, heeft bpost voorgesteld dat de frankeerzone voor bpost zou voorbehouden blijven, zoals dat nu het geval is. Op die manier zouden de klanten duidelijk weten wie de bezorging voor zijn rekening heeft genomen. De frankering zou een verwijzing (bijvoorbeeld het logo van bpost) bevatten, die zo meer duidelijkheid schept voor de consument.

3.4 TBC (Mosaïc SPRL)

3.4.1 Verscheidene merken op een zending = moeilijk uitvoerbaar

Alle frankeermachines worden zo gemaakt dat ze het merk van de aanbieder afdrukken in de rechterbovenhoek van de zending. Bijgevolg zouden de merken van de verschillende aanbieders die dezelfde zending behandelen, elkaar overlappen, waardoor ze zeer moeilijk of zelfs onmogelijk te identificeren zouden zijn. Bovendien moet in de linkerbovenhoek het adres van de afzender staan en de zone onder het adres mag geen vermelding dragen, zodat de sorteermachines de streepjescodes kunnen afdrukken.

3.4.2 Merk van de oorspronkelijke aanbieder

Enkel het merk van de postale aanbieder aan wie de afzender de zending overhandigd heeft, zou te zien moeten zijn.

3.4.3 Zendingen vanuit het buitenland

TBC heeft vastgesteld dat zendingen die door bpost worden bezorgd alleen het merk van de buitenlandse aanbieder dragen. Welnu, vaak zijn deze zendingen vanuit het buitenland al behandeld door andere aanbieders, voordat ze door bpost worden bezorgd. Indien zo'n zending zou verloren gaan voordat die in het circuit van bpost terecht komt, tot wie moet de gebruiker zich dan wenden?

3.4.4 Verzoek om advies van het BIPT

TBC heeft de volgende vraag geopperd. Wanneer TBC zendingen aan bpost afgeeft om ze te laten bezorgen, zou TBC dan moeten worden beschouwd als een klant van bpost of als een postale aanbieder, net als de buitenlandse aanbieders van postdiensten?

3.4.5 Niet ter bestemming aangekomen zendingen

De aanbieders van postdiensten zouden contractueel de procedure moeten vastleggen voor de teruggave van niet ter bestemming aangekomen zendingen.

3.5 POST NL

3.5.1 Interpretatie van artikel 148bis § 2, 4e streepje van de Postwet

Artikel 148bis § 2, 4e streepje, van de Postwet bevat twee aparte punten die niet verward mogen worden:

- 1) de verplichting om de personen belast met de verdeling van geadresseerde postzendingen identificeerbaar te maken voor de bevolking en
- 2) de verplichting om ervoor te zorgen dat de postzendingen [...] een herkenningsteken dragen aan de hand waarvan de aanbieder van de dienst die deze zending heeft behandeld, kan worden bepaald.

Punt 1) zou volgens Post NL tot doel hebben het voor de geadresseerde mogelijk te maken om de onderneming die hem de zending overhandigt, te visualiseren. Punt 2) zou tot doel hebben duidelijk te identificeren wie juridisch verantwoordelijk is voor de zending.

Het gaat dus om de identificatie van de personen (die de postzending vervoeren en afgeven) en om een verwijzing naar de organisatie die verantwoordelijk is voor de zending.

Geen enkele wettelijke bepaling schrijft voor dat elke persoon die de postzending behandeld heeft, daarop een teken moet aanbrengen.

De toename van het aantal merktekens zou de taak om de juridisch verantwoordelijke aanbieder te identificeren ingewikkeld maken en de operationele kosten voor de afzender doen stijgen.

De complicaties die zouden voortvloeien uit een ruime interpretatie van artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de Postwet zouden kunnen worden vermeden door via een mededeling van het BIPT nader in te gaan op de termen "herkenningsteken" en "de aanbieder" en door uit te leggen dat het erom gaat de verantwoordelijke persoon te bepalen. Daarom zou een wijziging van de wet niet nodig zijn.

3.5.2 Argumenten

Volgens POST NL zou de oplossing die het aanbeveelt, tegemoetkomen aan de 4 doelstellingen beoogd door de wetgever:

- de gebruikers van postdiensten beschermen. Volgens Post NL zou "de voornaamste aanbieder" van de levering identificeerbaar en dus toegankelijk zijn. De geadresseerde zou zich efficiënter kunnen richten tot de afzender, omdat deze verantwoordelijk is voor de zending;
- garanderen dat de essentiële eisen worden nageleefd. Via "de voornaamste aanbieder" zou de keten in zijn geheel vertegenwoordigd kunnen worden;
- vermijden dat de aangewezen leverancier van de universele dienst in zijn brievenbussen verdwaalde postzendingen vindt. Post NL heeft voorgesteld dat de problematiek van de terugzendingen tussen bpost en de overige aanbieders van postdiensten wordt geregeld via een wettelijke bepaling;
- aan het BIPT een middel geven om zijn controle op de postale aanbieders uit te oefenen. Volgens Post NL zou de voorgestelde methode het mogelijk maken om deze controle correct uit te voeren, doordat men zich tot de "voornaamste aanbieder" kan richten.

3.5.3 Bijkomende opmerkingen van Post NL

Voor Post NL zou artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de Postwet enkel doelen op de levering van nationale zendingen.

Om leesbaar te zijn, zou het herkenningsteken eenvoudig moeten zijn (de vermelding van volledige contactgegevens zou tot verwikkelingen kunnen leiden).

3.6 FEBETRA, BCA, TLV

3.6.1 Wat de markeringsverplichting betreft

FEBETRA, BCA en TLV hebben verklaard gekant te zijn tegen de markering van alle zendingen door de transporteurs omdat dit een rem zou betekenen op de ontwikkeling van de postmarkt.

Bovendien hebben deze drie organisaties geoordeeld dat het geen zin heeft om op alle zendingen een herkenningsteken en/of een logo van de transporteur aan te brengen. Volgens FEBETRA, BCA en TLV is de afzender immers in talrijke gevallen diegene die het verzendingsetiket ontwerpt en aanbrengt en die via dat etiket erop staat te worden beschouwd als het enige aanspreekpunt voor de geadresseerde. Daarom mogen de transporteurs niet verantwoordelijk worden geacht voor elementen die (al of niet) op dat etiket vermeld zijn.

3.6.2 Uitbreiding van de wetgeving op het transport

FEBETRA, TLV en BCA hebben gezegd voorstander te zijn van de uitbreiding van de wetgeving op het transport naar alle transport voor rekening van derden, ongeacht de lading van het voertuig. Bovendien hebben deze drie organisaties verklaard fel gekant te zijn tegen extra formaliteiten voor het internationale vervoer ten opzichte van diegene die al worden voorgeschreven in het CMR-verdrag, omdat ze van oordeel zijn dat de bestaande formaliteiten (vrachtbrief voor elke zending) al genoeg garanties bieden.

3.7 ASENDIA

Asendia heeft de nadruk gelegd op het belang van de identificatie in geval van niet-verdeling of om te bepalen wie verantwoordelijk is voor de zending maar heeft niet gepreciseerd welke postale aanbieder deze markering zou moeten toepassen.

3.8 CONCLUSIE VAN DE RAADPLEGING

Het BIPT betreurt het dat de verenigingen die de belangen van de consumenten verdedigen, niet hebben deelgenomen aan de raadpleging.

Het BIPT heeft de verscheidenheid vastgesteld van de antwoorden die verkregen zijn op de vraag "welke aanbieder(s) van postdiensten moet (moeten) zijn (hun) merk aanbrengen": alle aanbieders die de zending hebben behandeld of alleen diegene die de oorspronkelijke zending ten laste heeft genomen, of diegene die deze heeft bezorgd, ...

Van de zeven antwoorden op de raadpleging heeft enkel de OMPS zich uitgesproken voor de markering door alle aanbieders die betrokken zijn geweest in de behandeling van een zending.

Bpost en de FGTB hebben zich uitgesproken voor een markering door de aanbieder die de zending heeft bezorgd.

Voor TBC moet het merk van de postale aanbieder die aanvankelijk een zending ten laste heeft genomen, d.w.z. diegene aan wie de zending is afgegeven door de afzender, erop worden aangebracht.

Post NL heeft laten weten dat alleen het merk van de voornaamste aanbieder op de zending zou moeten staan, zonder evenwel te verduidelijken wat onder voornaamste aanbieder moet worden verstaan.

Bovendien hebben Post NL en TBC de aandacht gevestigd op de praktische onmogelijkheid om op een zending het merk aan te brengen van alle operatoren die deze hebben behandeld.

Asendia heeft de aandacht gevestigd op het belang van de markering zonder evenwel te preciseren welke speler zijn merk moet aanbrengen op de zending.

Voor FEBETRA, BCA en TLV zou het ondenkbaar zijn om aan de transporteurs enige markering op elke geïndividualiseerde zending op te leggen.

4. STANDPUNT VAN HET RAADGEVEND COMITÉ VOOR DE POSTDIENSTEN (RCPD)

Het RCPD onderzoekt de problematiek sedert 18 november 2013. Tijdens de vergadering van 27 februari 2015 is men tot een oplossing kunnen komen: het principe van het aanbrengen van één stempel op de postzendingen, namelijk het stempel van de operator die eigenaar is van het eerste netwerk waaraan de zending wordt toevertrouwd met het oog op de behandeling ervan.

5. STANDPUNT VAN HET BIPT

Op basis van de resultaten van de stappen die het ondernomen heeft, is het BIPT van oordeel dat artikel 148*bis* § 2, 4e streepje, van de Postwet op de volgende manier moet worden toegepast:

1. De zendingen moeten worden voorzien van de markering van de operator die eigenaar is van het eerste netwerk waaraan de zending wordt toevertrouwd.
2. Deze markering wordt uitgevoerd:
 - in het geval van het gebruik van een frankeermachine, door de eigenaar van de frankeermachine;
 - In geval van een port betaald (PB/PP) of een uitgestelde vergoeding (UV/RD), door de persoon die verantwoordelijk is voor de afdruk;
 - in het geval dat er postzegels worden gebruikt, door de operator.
3. Deze markering bestaat erin:
 - voor de operator die aangewezen is om de universele postdienst te verrichten, een herkenningsteken aan te brengen waarmee hij kan worden geïdentificeerd krachtens artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991;
 - voor een operator die een niet-universele dienst verstrekt, een herkenningsteken aan te brengen waarmee hij kan worden geïdentificeerd krachtens artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991;
 - voor een operator die een vergunning heeft, een herkenningsteken aan te brengen dat de adresgegevens van de vergunning bevat (ofwel het nummer van de vergunning, ofwel de handelsnaam van de operator die houder is van de vergunning) krachtens artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 en artikel 35 van het KB van 11 januari 2006 tot toepassing van titel IV van de wet van 21 maart 1991.

Deze regel geldt voor elke binnenlandse en uitgaande postzending met uitzondering van de kranten.

Deze aanpak wordt gemotiveerd door de volgende elementen:

- de postale aanbieder die de zending aanvankelijk ten laste neemt is de voornaamste aanbieder omdat hij diegene is aan wie de afzender zijn zending heeft willen toevertrouwen en met wie de afzender een contractuele band heeft aangeknoopt;
- de praktische onmogelijkheid om op eenzelfde zending verschillende merken aan te brengen, alsook de operationele kosten die een dergelijke maatregel met zich zou brengen;
- de naleving van de reglementaire of contractuele bepalingen die voorschrijven dat "de stempel van de post strekt tot bewijs", houdt in dat er in het belang van de gebruikers wordt overgegaan tot de afstempeling van de zending aan het begin van de keten;
- het feit dat het ook gaat om de oplossing die wordt toegepast voor internationale post.

De postale aanbieders die later een bijdrage leveren in de behandeling van de zending moeten daarom afzien van enige markering.

De vrachtbrief die bij een zending steekt die aan de uiteindelijke geadresseerde overhandigd wordt, wordt beschouwd als een herkenningsteken aan de hand waarvan de aanbieder die voor deze overhandiging heeft gezorgd, geïdentificeerd kan worden.

6. DE LEGE FERENDA

Het BIPT zal aan de minister die belast is met de postdiensten, de heer Alexander De Croo, voorstellen om artikel 148*bis*, § 2, 4e streepje, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven te wijzigen in het kader van de aanneming van een nieuwe postwet, zodat daarin het principe van de aanbrenging van slechts één stempel op de postzendingen wordt ingeschreven, namelijk de stempel van de operator die eigenaar is van het eerste netwerk waaraan de zending wordt toevertrouwd met het oog op de behandeling ervan.